

Red de romcom

Thomas Desmet

Salto

**It is clear that I must find
my other half.**

(uit Hedwig and the Angry Inch)

Saïd

Als horror het meest rendabele filmgenre is, waarom worden er dan in hemelsnaam nog romcoms gemaakt? Het kan een bewuste keuze zijn om tegen de stroom in te zwemmen, een kansberekening dat jouw film dé uitzondering op de op-feiten-gebaseerde-regel zal zijn.

Saïd is die mening toebedeeld, maar dan moet hij wel constant de stem van zijn zus in zijn hoofd wegfilteren. Fati zegt dat de meer geloofwaardige optie is dat romcomproducenten ervan houden om zichzelf te martelen. Om idealen te prediken over hoe de liefde eruit moet zien. Die grote woorden lokken dan misschien enkele nieuwsgierigen naar de bioscoop, maar zodra die toeschouwers beseffen in wat voor een ongeloofwaardige liefdesval ze zijn getrapt, raden ze achteraf iedereen de film af.

‘Geen nood, broer’, zegt Fati dan. ‘Elke romcom krijgt vast wel een plekje op een of ander streamingplatform waar hij rustig en in stilte kan sterven.’

Nee. Saïd verkiest vandaag, net als elke andere dag, om naar een andere stem te luisteren. Zijn eigen voice-overstem.

Het openingsbeeld is de onderste trede van de iconische stenen trap in het midden van het stadscentrum.

‘Deze zomer wordt niet als de andere’, luidt de stem in Saïds hoofd.

Na enkele snelle potloodstrepen in het schetsboek verschijnt Saïds enige zekerheid in het leven. Lijn na lijn gaat de camera in zijn hoofd trede per trede naar boven.

De stenen trap leidt naar de eerste verdieping waar de befaamde stadsbioscoop is gevestigd. Saïd schetst de lichtreclame waarin meer dan honderd lichtjes samen ‘RexKino’ vormen, de eyecatcher van het gebouw.

Tot slot tovert Saïd de contouren van een jongen tevoorschijn die op de bovenste trede zit. Het is een jonge kerel, iets donkere huid, korte krullen. Hij draagt rode sneakers, het enige deeltje van de schets dat hij al inkleurt.

De schets is bijna af, alleen overal nog schaduw toevoegen en dan kan hij...

‘Je bent te vroeg.’ Meneer Rex torent boven Saïd uit. ‘Zoals altijd.’

Hij rommelt met zijn enorme bos sleutels tot hij de juiste in het slot duwt en de glazen deur opent. Saïd veert op, klaar om aan zijn shift te beginnen.

Dit is de openingsscène van zijn zomer.

De voice-overstem hoeft niet langer voor hem te spreken, want nu neemt Saïd het heft in eigen handen. Hij zal werken tot elke mens op aarde RexKino heeft bezocht. Of er toch al eens van heeft gehoord. Of zoiets. Hij zal strijden voor een happy end, dat heeft hij zichzelf jaren geleden beloofd.

‘Al plannen gemaakt voor de zomer?’ vraagt meneer Rex wanneer hij Saïd de sleutels van de ticketstand overhandigt. De laatste keer dat hij dat deed, was toen zijn kleindochter met spoed in het ziekenhuis opgenomen was met een blindedarmonsteking.

‘Gaat u ergens naartoe?’ vraagt Saïd en zijn maag raakt onmiddellijk in de knoop. Als deze sleutels betekenen dat hij de bioscoop alleen moet openhouden,

dan is er een oneindige checklist die dringend afgevinkt moet worden.

Meneer Rex humt en haalt enkele grote rollen glanzend papier uit het tickethokje.

‘Deze moeten nog worden gewisseld beneden’, zegt hij, waarna hij de rollen in Saïds armen duwt.

Afficherollen? Saïds gedachten draaien overuren. Het is vrijdag. Sommige van deze films staan al dagen op het afspeelprogramma.

‘Waren de posters te laat verzonden?’ zoekt Saïd naar een verklaring.

Meneer Rex schuifelt naar de bar en haalt zijn schouders op. ‘Het is veel te warm buiten om mensen naar binnen te lokken’, zegt hij achteloos en hij slentert weg. ‘Hoe zit het met jouw zomerplannen, jongen?’

Saïd krijgt een brok in zijn keel, net nu de knoop in zijn maag aan het lossen was. Zou meneer Rex weten welke plannen hij enkele weken geleden overwoog? Onmogelijk. Hij is er ongeloofelijk discreet over geweest.

‘Ik behelp me wel’, zegt Saïd na het schrapen van zijn keel.

Daar lijkt meneer Rex gelukkig genoeg mee te nemen. Saïd had zijn baas al eerder bezorgd naar hem zien kijken en hij wilde absoluut niet dat er nog iemand medelijden met hem kreeg. Oké, hij werd een dikke maand geleden gedumpt door zijn vriendin, omdat ze hem een workaholic vond en – toegegeven – dat had Saïd beter niet met zijn baas gedeeld, maar wat had hij dan moeten doen? Liegen?

‘Waarom probeer je haar niet terug te krijgen?’ probeert meneer Rex voor de driehonderdste keer.

‘Als ze niet inziet waarom deze plek zo belangrijk is voor mij, dan wil ik haar niet terug’, is Saïds even consequente antwoord.

Meneer Rex drukt achter de bar op enkele knoppen en het witgele licht in de nachomachine knipt aan. Het eeuwige onheilspellende geronk van vloeibare kaas die begint op te warmen maakt Saïd keer op keer rustig.

De posters wisselen achter de grote glazen buitenvitrines aan de voet van de stenen trap is niet het meest aangename taakje van de week. Niet kunnen verhinderen dat het venster onverwacht dichtslaat en zo je vingers vermorzelt, heeft al menig vakantiewerker naar de spoeddienst geleid (oké, enkel Saïd, één keer).

Met de grootste zorg vervangt hij de poster van een te vergeten film over eenhoorns door die van de nieuwste smurfenfilm. Die wordt een instant hit, want morgennamiddag is de zaal al gereserveerd voor een verjaardagsfeestje.

Ook de andere filmposter, eentje voor een film die pas over enkele weken uitkomt, ziet er bijzonder cool uit. Een superheldenfilm met een latina meisje dat het weer kan controleren. Zon, regen, sneeuw. Op commando uit de losse pols te slaan om het kwaad te verdrijven.

Als een productiehuis het aandurft om een superheldenfilm te releasen in het midden van de zomer, dan is dat voor Saïd genoeg bewijs dat er nog andere filmgenres zijn die succesvol kunnen zijn. En succesvolle films betekenen een succesvolle ticketverkoop voor RexKino.

Saïd haalt zijn kleine schetsboek uit een van zijn broekzakken om snel nieuwe ideetjes neer te kriebelen.

Saïds superkracht is dat hij zijn stormachtige gedachten kan verdrijven zodra hij tekent. Dan vergeet hij zelfs even dat hij aan het werken is.

‘Jouw werk?’

Een jongen tokkelt op zijn telefoon terwijl hij voor Saïd aan de voet van de trap naar RexKino halt houdt. Hij kijkt op van boven zijn duur uitzierende zonnebril en een paar azuurblauwe ogen staren Saïd aan. De jongen wrijft in zijn halflange blonde haar. Zijn gebit glimt in het zonlicht. Hij is volledig in het wit gekleed, witte polo, witte short, witte sneakers.

Saïds hart slaat sneller wanneer de jongen naar zijn schets wijst. Maar zodra hun blikken elkaar even kruisen, draait hij weg. Is de jongen op weg naar de ingang? De eerste film begint pas over een dik uur.

Opgetogen staat Saïd op, maar zo valt zijn schetsboek open op de grond. De jongen raapt het zuchtend op.

‘StarScoop hield zopas een illustratorwedstrijd om mee content te maken voor hun marketingkanalen, wist je dat?’ zegt hij op een toon die Saïd niet goed kan plaatsen. ‘Ze moesten de oproep zelfs heropenen om redenen die niemand begrijpt.’

Saïd wil niet aan StarScoop denken. Sinds de opening van hun nieuwste filiaal aan de stadsrand trekt RexKino nog minder bezoekers dan ervoor.

De jongen geeft Saïds schetsboek terug, werpt een blik op zijn telefoon en springt met een paar treden tegelijk de trap op.

‘Blij dat je vandaag voor RexKino hebt gekozen!’ roept Saïd hem nog achterna.

De jongen blijft op de middelste trede van de stenen

trap stilstaan, alsof hij zich heeft bedacht. Hij draait zich om, pint zijn zonnebril in de hals van zijn polo en vraagt: ‘Waar is Rex ergens?’

Zonder op Saïds antwoord te wachten, snelt hij de trap op.

Het dringt plots tot Saïd door. Hij kent deze jongen! Ze gingen naar dezelfde school, zaten ze niet zelfs in hetzelfde jaar? Waarom zag hij hem nog nooit eerder in RexKino? Wil hij hier misschien een bijzonder event organiseren?

Dat moet het zijn! Een soort *graduation party*? Als dat geen origineel idee is.

‘Goed, daar ben je ook’, zegt meneer Rex zodra Saïd het onthaal binnenstapt.

De jongen leunt met zijn ellebogen op de bar.

‘Dit is Liam’, vervolgt meneer Rex. ‘Hij is vanaf vandaag je nieuwe collega.’

Liam

Deze plek is een ramp. Deze plek is een ramp. Deze plek is een ramp. Als Liam het maar vaak genoeg tegen zichzelf blijft herhalen, ontwaakt hij misschien uit deze nachtmerrie.

Hadden zijn ouders hem niet verplicht om naar hier te komen, dan zou Liam er nooit een voet binnenzetten. Waarom zou hij ook? De eerste letter van de neonverlichting buiten werkt zelfs niet: ex-Kino? Klinkt als een selffulfilling prophecy als je ’t hem vraagt. Niet dat iemand dat ooit doet.

Desmet, Thomas
Red de romcom

© 2026 Salto / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Thomas Desmet
www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be
www.thomasdesmetschrijft.be

Omslagillustratie: Koen Aelterman
Vormgeving binnenwerk: Smets & Ruppol
Trefwoorden: young adult, coming-of-age, romance, queer

ISBN 978 90 02 28708 4
D/2026/0034/183
NUR 285

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
Niets uit dit boek mag worden gebruikt of gereproduceerd voor het trainen van
AI-technologieën of -systemen, noch voor tekst- en datamining
(art. 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).